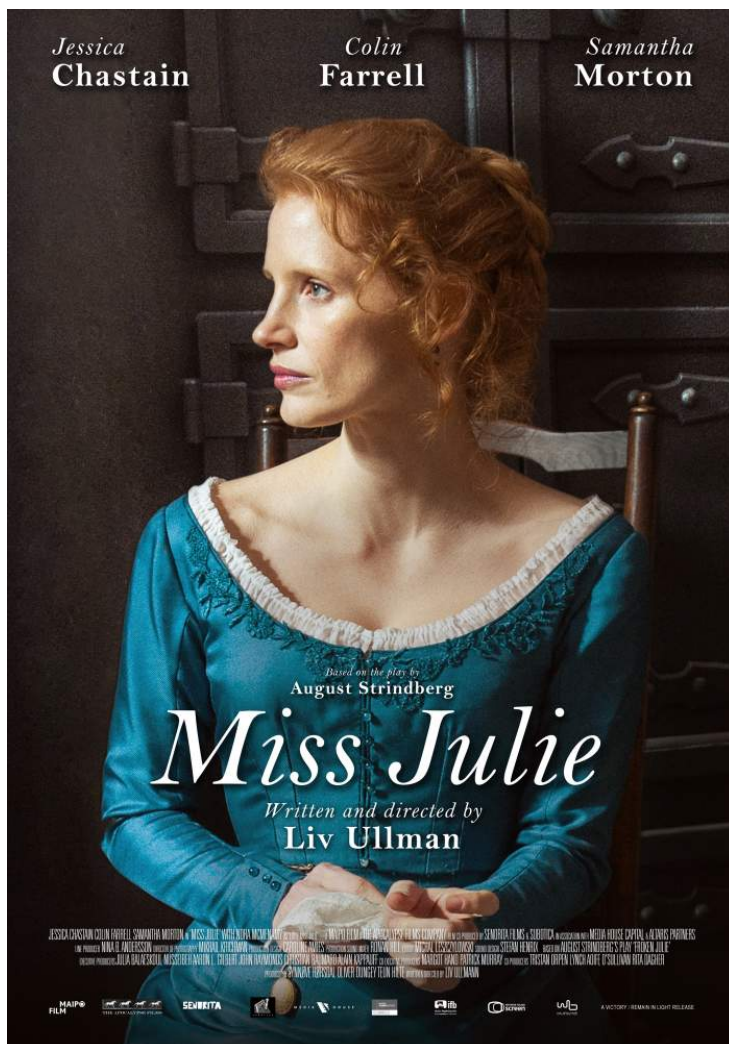

VICTORY PRODUCTIONS PRESENTEERT
i.s.m. DE FILMFREAK DISTRIBUTIE / REMAIN IN LIGHT

MISS JULIE

een film van Liv Ullmann
met Jessica Chastain, Collin Farrell en Samantha Morton
naar het klassieke toneelstuk van August Strindberg

selectie Toronto International Film Festival 2014

releasedatum: 8 januari 2015
premiëtheaters: TBA

PRAKTISCH

RELEASEDATUM

8 januari 2015

PERSVOORSTELLING

dinsdag 28 oktober, 12.15, Het Ketelhuis

DISTRIBUTIE

De Filmfreak Distributie / Remain in Light

Van Hallstraat 54

1051 HH Amsterdam

020 4864940

BOEKINGEN

Joop Verdenius en Katrien Lamers

joop@filmfreaks.nl | katrien@filmfreaks.nl

020 4864940 | 06 41378138

PERS

The Publicity Company

i.s.m. Remain in Light

Natasja Wielandt

natasja@publicity.nl

020 6127000

www.filmfreaks.nl

www.remaininlight.nl

www.remaininlight.be

SYNOPSIS

Een zomernacht in 1890. Terwijl een Ierse graaf met vakantie is, viert zijn personeel feest in de stallen. Zijn dochter Julie kiest juist dit moment uit om haar vaders knecht John te verleiden. Gedurende de nacht spelen ze een geladen spel van aantrekken en afstoten, gadeslagen door kok Kathleen, Johns aanstaande. Terwijl de spanningen steeds hoger oplopen, wordt een wanhoopsdaad onvermijdelijk.

Jessica Chastain, Colin Farrell en Samantha Morton spelen de hoofdrollen in kostuumdrama *Miss Julie*, naar het klassieke toneelstuk van August Strindberg over macht, verlangen en klassenverschil. De regie was in handen van actrice Liv Ullmann, bekend van haar werk met Ingrid Bergman. Geselecteerd voor het Toronto International Film Festival 2014.

SPECIFICATIES

LAND:
Noorwegen / Ierland

JAAR:
2014

DUUR:
133 minuten

BIOSCOOPFORMAAT:
2.35 : 1

GELUID:
Dolby Digital

TAAL:
Engels gesproken

ONDERTITELING:
Nederlands

CAST

MISS JULIE	Jessica Chastain
JOHN	Colin Farrell
KATHLEEN	Samantha Morton
MISS JULIE ALS KIND	Nora McMenamy

CREW

REGIE & SCENARIO Liv Ullmann
gebaseerd op het toneelstuk *Fröken Julie*
van August Strindberg

PRODUCER Synnøve Hørsdal

CO-PRODUCERS Oliver Dungey
Teun Hilde
Rita Dagher
Tristan Orpen Lynch
Aoife O'Sullivan

EXECUTIVE PRODUCER Nina B. Andersson

CINEMATOGRAFIE Mikhail Krichman

PRODUCTION DESIGN Caroline Amies

GELUID Stefan Henrix

KOSTUUMS Consolata Boyle

MONTAGE Michał Leszczyłowski

ASSISTENT REGIE Peter Bækkel

SCRIPT SUPERVISOR Madeleine Fant

MAKE-UP Siw Jærbyn

OVER LIV ULLMANN

Liv Ullmann – Regisseur

De Noorse actrice en regisseur Liv Ullmann (°16 december 1938 – Tokyo, Japan) staat dankzij haar expressieve gezichtsuitdrukkingen, natuurlijke schoonheid en intelligente spel internationaal bekend als een van de "muzen" van de legendarische Zweedse regisseur Ingmar Bergman. Ze verscheen tenslotte in tien van zijn meest bejubelde films, zoals *Persona* (1966), *Geschreeuw en gefluister* (1972), *Scènes uit een huwelijk* (1973) en *Herfstsonate* (1978). Op die manier bouwt Ullmann haar reputatie als "leading lady van de Scandinavische cinema" in snel tempo op.

Ullmann begint haar carrière halverwege de jaren 50 in het Noorse theater. In de daaropvolgende decennia is ze actief in zowel het theater als in de film- en televisiewereld. Inmiddels heeft de actrice maar liefst 45 titels op haar naam staan. Even indrukwekkend is de lange lijst film- en toneelprijzen die ze met de jaren in de wacht sleept, waaronder een Golden Globe voor beste actrice voor haar rol in *De avondmaalsgasten* (1971). In 1994 komt Ullmann tot het besluit om haar acteercarrière definitief te beëindigen en de overstap naar regiewerk te maken. Ze komt nog eenmaal terug op haar beslissing om haar opwachting te maken in een van de laatste films van Bergman, de televisiefilm *Saraband* (2003).

In 1992 maakt Ullmann haar regiedebuut met *Sofie*, een Deens drama gebaseerd op de roman *Mendel Philipsen and Son* van Henri Nathansen. In 1992 is deze film de Deense inzending voor de Oscar voor beste buitenlandse film. Op haar debuut volgt opnieuw een adaptatie: *Kristin Lavransdatter* (1995), een Noors historisch drama gebaseerd op een roman van Sigrid Undset. De daaropvolgende films *Private Confessions* (1996) en *Faithless* (2000) baseert Ullmann op scenario's van Bergmans hand. *Faithless*, een film die losjes werd gebaseerd op autobiografische elementen uit het leven van de Zweedse regisseur, wordt genomineerd voor een Gouden Palm op het filmfestival van Cannes. Ook wordt ze genomineerd voor de prijs voor beste regisseur door de Chicago Film Critics Association.

Na jaren bezig te zijn geweest om een verfilming van *A Doll's House* van de grond te krijgen, oorspronkelijk een toneelstuk van de Noorse toneelschrijver Henrik Ibsen, kondigt Ullmann in 2006 aan dat zij het project noodgedwongen heeft moeten stilleggen. Volgens haar werden zij en scenarioschrijver in de weg gelegen door het Noorse Filmfonds. Wel was er al een sterke cast aan de productie verbonden, bestaande uit onder meer Cate Blanchett en Kate Winslet. Blanchett wordt in 2009 alsnog door Ullmann geregisseerd in een uitvoering van Tennessee Williams' *A Streetcar Named Desire* voor het Sydney Theatre Company in Australië en in het John F. Kennedy Center voor Performing Arts in Washington D.C., waar het bekroond wordt met zowel een Helen Hayes Award voor beste buitenlandse productie als de prijs voor beste actrice.

Na *Faithless* duurt het bijna 15 jaar voordat Ullmann weer plaatsneemt in de regiestoel, voor haar bewerking van *Miss Julie*. De film is een adaptatie van het beroemde toneelstuk uit 1888 van de Zweedse toneelschrijver August Strindberg. Het idee voor de verfilming wordt haar voorgesteld door producers Teun Hilde en Oliver Dungey van het in Londen gevestigde The Apocalypse Company. Vanwege haar Scandinavische roots voelt Ullmann direct een sterke affiniteit met het stuk. Desondanks zet de regisseur het werk naar haar eigen hand. Zo behoudt ze weliswaar de tijdsperiode waarin het stuk speelt, eind 19^e eeuw, maar verplaatst ze het verhaal van Zweden naar Noord-Ierland.

FILMOGRAFIE (als regisseur)

- Miss Julie (2014)
- Faithless (2002)
- Private Confessions (1996)
- Kristin Lavransdatter (1995)
- Sofie (1992)

OVER JESSICA CHASTAIN

Jessica Chastain – MISS JULIE

De afgelopen jaren heeft de Amerikaanse actrice Jessica Chastain (°24 maart 1977 – Sacramento, Californië) naam gemaakt als een van de meest veelbelovende acteertalenten in Hollywood. Met pas vijftien films op haar naam heeft Chastain zich al met gemak op de kaart weten te zetten als Oscarwaardige Hollywoodvedette.

Al op jonge leeftijd weet Chastain dat ze actrice wil worden. Gedurende haar schooltijd neemt ze deel aan verschillende amateurproducties van het werk Shakespeare, waaronder *Much Ado about Nothing* en *Romeo and Juliet*. Op aanraden van een van haar tegenspelers doet Chastain auditie bij de prestigieuze Julliard School in New York, waar ze een plaatsje weet te bemachtigen dankzij een beurs die haar wordt geschonken door de onlangs overleden Robin Williams.

Tijdens een afstudeerproject voor laatstejaarsstudenten wordt Chastain opgemerkt door producer John Wells, die haar prompt een *holding deal* van een jaar voorschotelt. Het resultaat is dat ze haar televisiedebuut maakt in het tiende seizoen van ziekenhuisreeks *E.R.*, in de rol van een psychotische vrouw. Snel volgen meer televisierollen. Tussen 2004 en 2006 verschijnt zij onder meer in afleveringen van *Veronica Mars*, *Close to Home* en *Law & Order: Trial by Jury*.

Wanneer Chastain bij het “off-Broadway”-theater Playwright Horizons werkt, wordt ze door regisseur Al Pacino aangespoord om auditie te doen voor zijn nieuwste theaterproductie *Salomé* (2006), gebaseerd op de tragedie van Oscar Wilde, waarvoor Pacino een onbekend gezicht zoekt. In 2013 zal het duo nogmaals samenwerken aan de filmversie van het toneelstuk. Het succes van de productie is zo groot dat de actrice al gauw naambekendheid maakt bij verscheidene casting directors.

In 2008 maakt Chastain haar filmdebuut in *Jolene*, een drama gebaseerd op het korte verhaal *Jolene: A Life* van E.L. Doctorow. Ze speelt daarin de titelrol. Hoewel de film over het algemeen slecht wordt onthaald, wordt Chastains vertolking van een mishandelde jonge vrouw door verschillende critici geroemd. Zo stelt *The New Yorker* dat zij “not only holds her own corner of every scene, she’s the only thing you want to watch”. Pas verscheidene jaren later wordt de film in de Verenigde Staten uitgebracht. Op het Seattle International Film Festival wint ze de prijs voor beste actrice.

In de daaropvolgende jaren komt de filmcarrière van Chastain goed op gang en tegen 2010 is haar naam in de filmindustrie gemaakt. Ze wordt door Al Pacino bij de visionaire regisseur Terrence Malick getipt, die haar naast Brad Pitt en Sean Penn in zijn experimentele drama *The Tree of Life* (2011) cast. Malick bezorgt op zijn beurt haar cv aan Steven Spielberg en Jeff Nichols, respectievelijk de producer van het geëngageerde drama *The Help* (2011) en de scenarioschrijver/regisseur van de psychologische thriller *Take Shelter* (2011), over een man die wordt geteisterd door apocalyptische dromen. Omdat de drie films tegelijkertijd worden gepromoot, wordt Chastains status direct naar die van “star to watch” getild. Met Malick zal ze een jaar later nogmaals samenwerken aan diens romantische drama *To the Wonder*, maar haar bijdrage zal er uiteindelijk in postproductie worden uitgeknipt.

Het grootste commerciële succes kent Chastain met *The Help*, een film die wordt gebaseerd op de gelijknamige bestseller van Kathryn Stockett. Voor deze film wordt ze niet alleen gelauwerd maar sleept ze ook een Oscarnominatie in de wacht. Haar tegenspeelster Octavia Spencer wint uiteindelijk deze begeerde Oscar voor beste vrouwelijke bijrol. Datzelfde jaar wordt Chastain wel bekroond met een New York Film Critics Circle Award voor beste bijrol voor haar werk in zowel *The Help*, *Take Shelter* als *The Tree of Life*. Voor haar rol als Mrs. O’Brien in die laatste film wint ze daarnaast de Satellite Award voor beste bijrol. Ook wint ze verschillende andere prijzen, zoals de National Society of Film Critics Awards en de Los Angeles Film Critics Association Award.

Sinds 2012 kent de carrière van Chastain een serieuze boost. Ze verschijnt dat jaar niet alleen als danseres/serveerster in de gangsterfilm *Lawless* en als moeder in het drama *Tar*, een film geschreven en geregisseerd door twaalf verschillende universiteitsstudenten uit New York, maar ze wordt door *Time Magazine* ook uitgeroepen tot een van de 100 meest invloedrijke personen ter wereld. Naast haar acteerwerk, krijgt ze ook de kans om het gezicht van Manifesto te worden, het nieuwste parfum van Yves Saint Laurent.

Na in de running te zijn geweest een rol in de actiefilms *Oblivion* (2013) en *Iron Man 3* (2013), en ook voor de rol van het titelpersonage in biopic *Diana* (2013), kiest Chastain voor de hoofdrol in de oorlogsthiller *Zero Dark Thirty* (2013) van Kathryn Bigelow, een film over de zoektocht naar Osama Bin Laden. Voor haar vertolking sleept Chastain de Oscar voor beste actrice in de wacht. Het daaropvolgende jaar neemt ze de hoofdrol in de Canadees-Spaanse horrorfilm *Mama* voor haar rekening. Met het succes van die twee laatste films bereikt de actrice een nieuwe mijlpaal in haar carrière. In vijftig jaar tijd is ze de eerste vrouw die de hoofdrollen speelt in de twee best lopende films van dat moment.

Tussen haar filmrollen door maakt Chastain ook nog tijd voor haar Broadway-debuut, *The Heiress* (2012). Ze keert echter snel terug naar het witte doek met haar vertolking van het titelpersonage in *The Disappearance of Eleanor Rigby* (2013), een film die wordt opgedeeld in *Him*, *Her* en *Them*. Na haar rol als Miss Julie in Liv Ullmanns adaptatie van het gelijknamige toneelstuk van August Strindberg mogen we van Chastain de komende jaren nog meer verscheidenheid in haar werk verwachten. Zo zal ze binnenkort het scherm delen met Matthew McConaughey en Anne Hathaway in Christopher Nolans nieuwste sciencefictionfilm *Interstellar* (2014) en speelt ze volgend jaar ook mee in de horrorfilm *Crimson Peak* van Guillermo Del Toro.

FILMOGRAFIE

- 2014 MISS JULIE van Liv Ullmann
THE DISAPPEARANCE OF ELEANOR RIGBY: THEM van Ned Benson
- 2013 THE DISAPPEARANCE OF ELEANOR RIGBY: HER van Ned Benson
THE DISAPPEARANCE OF ELEANOR RIGBY: HIM van Ned Benson
SALOME van Al Pacino
MAMA van Andy Muschietti
- 2012 ZERO DARK THIRTY van Kathryn Bigelow
TAR van Edna Luise Biesold, Sarah-Violet Bliss, Alexis Gambis,...
- 2011 LAWLESS van John Hillcoat
TEXAS KILLING FIELDS van Ami Canaan Mann
THE HELP van Tate Taylor
THE TREE OF LIFE van Terrence Malick
CORIOLANUS van Ralph Fiennes
TAKE SHELTER van Jeff Nichols
- 2010 THE DEBT van John Madden
- 2009 STOLEN LIVES van Anders Anderson
- 2008 JOLENE van Dan Ireland

OVER COLIN FARRELL

Colin Farrell – JOHN

De carrière van Colin Farrell (°31 mei 1976 – Dublin, Ierland) wordt gekenmerkt door zijn veelzijdigheid als acteur enerzijds en zijn turbulente privéleven anderzijds. De acteur staat bekend als een van de meest getalenteerde en succesvolle van zijn generatie. Hij werkte dan ook met grote regisseurs als Woody Allen, Oliver Stone en Terrence Malick.

Hij is zo ontroerd is door Steven Spielbergs *E.T.* (1982) dat jonge Colin Farrell door zijn broer wordt aangemoedigd om zich in te schrijven aan de Gaiety School of Arts. Tijdens zijn opleiding speelt Farrell al een terugkerende, kleine rol in de dramareeks *Ballykissangel* van de BBC. En meer rollen volgen. Zo is hij in 1999 te zien in televisiefilm *Falling for a Dancer* en maakt hij zijn filmdebuut in het familiedrama *The War Zone*, met bekende namen als Ray Winstone en Tilda Swinton in de hoofdrollen. Die eerste grote filmrol wordt gevolgd door een bijrol in de misdaadkomedie *Ordinary Decent Criminal* (2000) en een hoofdrol in het oorlogsdrama *Tigerland* (2000) van Joel Schumacher. Hoewel die laatste geen commercieel succes is, wordt zijn vertolking van een opstandige rekrut door verscheidene critici gelauwerd.

Op zijn grote doorbraak in de filmwereld moet Farrell echter nog wachten tot 2002, wanneer hij bijrollen in de blockbusters *Minority Report* en *Daredevil* voor zijn rekening neemt. Maar het grote succes komt pas echt met zijn hoofdrollen in de thriller *Phone Booth* (2002), de spionagefilm *The Recruit* (2003) en de misdaadthriller *S.W.A.T.* (2003). Zijn reputatie als stoere actieheld is gemaakt, maar vanwege zijn turbulente privéleven kent Hollywood de acteur ook als grofgebekte “bad boy”, een status die hij in de pers gretig uitspeelt.

Na zijn Amerikaanse succes keert Farrell voor korte tijd terug naar zijn geboorteland, waar hij naast Cillian Murphy in de zwarte misdaadkomedie *Intermission* (2003) staat, de meest succesvolle Ierse “indie” aller tijden. In het daaropvolgende jaar verschijnt hij in verscheidene andere indie-films, waaronder een verfilming van een roman van Michael Cunningham, het fijngevoelige *A Home At the End of the World* (2004).

Farrell bouwt zijn succes verder uit met de hoofdrol in Oliver Stone's biopic *Alexander* (2004), waarin hij naast Angelina Jolie en Val Kilmer staat. Hoewel de film internationaal goed wordt onthaald, flopt hij in eigen land. Vooral de portrettering van Alexanders biseksuele liefdesleven zorgt voor controversie. Farrells daaropvolgende historische film, de voor een Oscar genomineerde *The New World* (2005) van Terrence Malick, wordt beter onthaald. De waardering voor zijn acteertalent neemt toe wanneer hij in 2006 samen met Jamie Foxx de hoofdrol speelt in Michael Manns adaptatie van tv-serie *Miami Vice*.

Na rollen in de minder goed ontvangen films *Ask the Dust* (2006) en *Cassandra's Dream* (2007) krijgt Farrell eindelijk weer eens de internationale erkenning die hij verdient voor zijn rol van Ierse huurmoordenaar in de Britse misdaadkomedie *In Bruges* (2008). Voor deze vertolking van een moordenaar met een geweten mag hij in 2009 de Golden Globe in ontvangst nemen voor beste acteur in een komedie. Deze topprestatie wordt opgevolgd met het minder bekende oorlogsdrama *Triage* (2009) en het muzikale drama *Crazy Heart* (2009).

Na deze reeks indies keert Farrell terug naar de commerciële cinema met een rol in de zwarte komedie *Horrible Bosses* (2011), waarin hij samen met o.a. Jennifer Aniston en Kevin Spacey deel uitmaakt van de sterrencast. De film wordt een van de grootste box office-successen van het jaar. Farrell vervolgt zijn reeks films voor de grote studio's met de remakes *Fright Night* (2011) en *Total Recall* (2012), die het minder goed doen. Voor de rol van romantische held in de fantasiefilm *Winter's Tale* vertoef Farrell alvast in de sfeer van de 19^e eeuw, een ervaring die hem goed van pas komt bij *Miss Julie* (2014), een film die zich afspeelt in 1890.

FILMOGRAFIE

- 2014 MISS JULIE van Liv Ullmann
WINTER'S TALE van Akiva Goldsman
- 2013 SAVING MR. BANKS van John Lee Hancock
DEAD MAN DOWN van Niels Arden Oplev
- 2012 SEVEN PSYCHOPATHS van Martin McDonagh
TOTAL RECALL van Len Wiseman
- 2011 FRIGHT NIGHT van Craig Gillespie
HORRIBLE BOSSES van Seth Gordon
- 2010 LONDON BOULEVARD van William Monahan
THE WAY BACK van Peter Weir
- 2009 CRAZY HEART van Scott Cooper
ONDINE van Neil Jordan
TRIAGE van Danis Tanovic
THE IMAGINARIUM OF DOCTOR PARNASSUS van Terry Gilliam
- 2008 PRIDE AND GLORY van Gavin O'Connor
IN BRUGES van Martin McDonagh
- 2007 CASSANDRA'S DREAM van Woody Allen
- 2006 MIAMI VICE van Michael Mann
ASK THE DUST van Robert Towne
- 2005 THE NEW WORLD van Terrence Malick
- 2004 ALEXANDER van Oliver Stone
AT HOME AT THE END OF THE WORLD van Michael Mayer
- 2003 INTERMISSION van John Crowley
S.W.A.T. van Clark Johnson
VERONICA GUERIN van Joel Schumacher
DAREDEVIL van Mark Steven Johnson
THE RECRUIT van Roger Donaldson

- 2002 PHONE BOOTH van Joel Schumacher
MINORITY REPORT van Steven Spielberg
HART'S WAR van Gregory Hoblit
- 2001 AMERICAN OUTLAWS van Les Mayfield
- 2000 TIGERLAND van Joel Schumacher
ORDINARY DECENT CRIMINAL van Thaddeus O'Sullivan
- 1999 THE WAR ZONE van Tim Roth
- 1997 DRINKING CRUDE van Owen McPolin

OVER SAMANTHA MORTON

Samantha Morton – KATHLEEN

Met haar expressieve gezicht kan de Britse actrice Samantha Morton (°13 mei 1977 – Nottingham, Engeland) zo ongeveer alles uitdrukken. Haar vermogen tot expressie is dan ook haar handelsmerk geworden. Alles wat ze voelt, is van haar gezicht af te lezen. Morton is dan ook op haar best in rauwe films die handelen over de zelfkant van het bestaan. Hierin kan ze haar talent voor subtiele en intense vertolkingen volop uitbuiten.

Al op jonge leeftijd ambieert Morton een acteercarrière. Op dertienjarige leeftijd gaat ze van school af om een opleiding bij de Central Junior Television Workshop te volgen. Haar betrokkenheid leidt al snel tot kleine rollen. Zo wordt ze in 1991 gecast voor de televisiereeks *Soldier, Soldier*. Haar doorbraak komt echter met de rol van een jong meisje dat zwanger wordt gemaakt door het hoofd van een religieuze sekte in een aflevering van het Britse televisiedrama *Cracker*. In 1995 verschijnt ze als prostituee in *Band of Gold*.

Haar carrière gaat de professionele kant op met de rollen van Harriet Smith en Jane Eyre in de televisiefilms *Emma* (1996) en *Jane Eyre* (1997). Haar stap naar het grote doek betekent gelijk haar grote doorbraak. In *Under the Skin* speelt ze een getroebleerd personage dat na het overlijden van haar moeder op drift raakt. De indrukwekkende prestatie evenaart ze in *Sweet and Lowdown* (1999) van Woody Allen. Omdat het personage Hattie niet kan praten, moet Morton alle emotie en expressie via haar gezichtsuitdrukkingen aan de kijker overbrengen. Het levert een ontroerende acteerprestatie op, waarvoor ze wordt beloond met een Oscar-nominatie voor beste vrouwelijke bijrol. De film had haar snel tot Hollywoodvedette kunnen bombarderen, maar Morton kiest voor indiefilms die haar de kans geven haar talent te tonen in aparte en moedige rollen. Zo mag ze een heroïneverslaafde spelen in *Jesus' Son* (1999), de verfilming van een verhalenbundel van Denis Johnson en neemt ze in *Morvern Callar* (2002) de rol op zich van een introverte warenhuisbediende die op een nihilistische manier de zelfmoord van haar vriend tracht te verwerken. Voor haar bijdrage aan die laatste film weet ze opnieuw verscheidene nominaties voor filmprijzen te scoren.

Het daaropvolgende jaar verschijnt Morton in de biografische indie *Pandemonium* (2000), waarvoor ze de British Independent Film Award voor beste actrice in ontvangst mag nemen. Daarop volgt haar rol als zeemeermin in de door Anton Corbijn geregisseerde clip voor *Electrical Storm* van U2. Tussen 2001 en 2003 verzorgt ze de stem van Ruby in de Canadese animatiereeks *Max and Ruby*.

Nadat Steven Spielberg haar weet te strikken voor de rol van medium in de sciencefictionthriller *Minority Report* (2002) kiest Morton opnieuw voor kleinschaligere filmproducties. Jim Sheridan cast haar als jonge Ierse moeder in zijn semi-autobiografische familiedrama *In America* (2002), waarin haar talent om heel subtiel een echt personage neer te zetten ten volle tot zijn recht kan komen. Met als resultaat vijf nominaties voor filmprijzen. In 2003 speelt ze een van de hoofdrollen in Michael Winterbottoms sciencefictionfilm *Code 46* en het jaar erop in boekverfilming *Enduring Love*, samen met Rhys Ifans en Daniel Craig. Er volgen ook rollen in de mainstream cinema, zoals familiefilm *Lassie* (2005), oorlogsfilm *The Messenger* (2009) en spektakelfilm *John Carter* (2012). Verder is ze te zien in *Control* (2007) van Anton Corbijn, Charlie Kaufmans *Synecdoche, New York* (2008) en David Cronenbergs *Cosmopolis* (2012). Ook al is in *Miss Julie* (2013) geen hoofdrol voor Morton weggelegd, toch weet de actrice te imponeren als de verloofde van John die in de zijlijn als het geweten van de hoofdpersonages fungeert.

FILMOGRAFIE

- 2014 MISS JULIE van Liv Ullmann
- 2013 THE HARVEST van John McNaughton
DECODING ANNIE PARKER van Steven Bernstein
- 2012 COSMOPOLIS van David Cronenberg
JOHN CARTER van Andrew Stanton
- 2009 THE MESSENGER van Oren Moverman
- 2008 THE DAISY CHAIN van Aisling Walsh
SYNECDOCHE, NEW YORK van Charlie Kaufman
- 2007 ELIZABETH: THE GOLDEN AGE van Shekhar Kapur
MISTER LONELY van Harmony Korine
CONTROL van Anton Corbijn
EXPIRED van Cecilia Miniucchi
- 2005 LASSIE van Charles Sturridge
RIVER QUEEN van Vincent Ward
- 2004 THE LIBERTINE van Laurence Dunmore
ENDURING LOVE van Roger Michell
- 2003 CODE 46 van Michael Winterbottom
- 2002 IN AMERICA van Jim Sheridan
MINORITY REPORT van Steven Spielberg
MORVERN CALLAR van Lynne Ramsay
- 2001 EDEN van Amos Gitai
- 2000 PANDEMONIUM van Julien Temple
- 1999 THE LAST YELLOW van Julian Farino
DREAMING OF JOSEPH LEES van Eric Styles
JESUS' SON van Alison Maclean
SWEET AND LOWDOWN van Woody Allen
- 1997 THIS IS THE SEA van Mary McGuckian
UNDER THE SKIN van Carine Adler

OVER AUGUST STRINDBERG

Johan August Strindberg – AUTEUR *FRÖKEN JULIE*

'Love between a man and a woman is war'

Johan August Strindberg (°22 januari 1849 – 14 mei 1912) wordt tot op heden beschouwd als een van de meest invloedrijke Zweedse schrijvers. Als toneel- en romanschrijver, dichter en essayist domineert hij vier decennia lang de Zweedse literatuur. Hoewel hij voornamelijk naam en faam maakt als toneelschrijver naam en faam maakt, levert Strindberg in vrijwel elk literair genre baanbrekend werk af. Vooral door de toegankelijkheid van zijn werken, zijn eenvoudige taalgebruik en zijn moderne standpunten omtrent klassenverschillen en moraal doet zijn magistrale oeuvre, dat zelfs nu nog geregeld verfilmd en opgevoerd wordt, opvallend actueel aan.

'My life often seems as if it has been staged for me, so that I might both suffer and portray it,' schrijft Strindberg kort voor zijn dood aan zijn Duitse vertaler. Op dat moment omvat zijn oeuvre 61 toneelstukken, 18 romans, 3 poëziebundels en 9 delen autobiografisch werk. Daarbuiten vindt de auteur nog de tijd om meer dan 10,000 brieven (voornamelijk aan vrouwen) te schrijven, muziek te componeren, te schilderen en te fotograferen. Ook wetenschappelijke experimenten, zwarte magie en botanische onderzoeken behoren tot zijn interesses.

Vooraleer zich te richten op literatuur en poëzie, geniet Strindberg eerst een opleiding in medicijnen. Hij onderbreekt zijn studies echter om zich volledig op het acteren te storten. Hoewel een acteercarrière er voor hem niet inzit, levert het Strindberg wel een baan op als journalist bij een krant. Strindberg is ervan overtuigd dat de werken van een schrijver als vanzelfsprekend een reflectie zijn van het leven dat hij zelf leidt. Zijn literaire evolutie is dan ook een weerspiegeling van de ups en downs in zijn privéleven, zelfs op vlak van zijn jeugdherinneringen, zijn echtscheidingen en zijn politieke standpunten. Zo schrijft hij in zijn beginperiode voornamelijk gedichten, waarin hij stelling neemt tegen de laatromantische stroming en zich verzet tegen de romantiek die de samenleving verheerlijkt.

Het meeste van Strindbergs werk wordt dan ook gerekend tot het naturalisme. Zijn literaire doorbraak verkrijgt hij met het satirische *Röda Rummet* (1879), waarin hij duidelijk maakt wat er wel niet mis is met de maatschappelijke voorschriften van de Zweedse samenleving. Vaak wordt Strindberg verweten dat hij een vrouwenhater is. Zijn eigen welgestelde vader trouwde onder zijn stand met een diepgelovige meid en was bovendien zeer autoritair, met als gevolg dat Strindberg zijn jeugd beschrijft als een periode van mishandeling en verwaarlozing. Zijn eigen moeder stierf toen hij slechts dertien jaar oud was. Desondanks heeft Strindberg wel degelijk oog voor de ondergeschikte positie van vrouwen in de bekrompen Zweedse samenleving eind 19^e eeuw, begin 20ste eeuw. In zijn werken neemt hij het eveneens op voor de moeilijke positie van mannen en vaders. Vooral in zijn toneelstuk *De vader* werkt hij de onduidelijke en ondergeschikte rol van de vader uit.

Al even maatschappelijk relevant is Strindbergs houding ten overstaan van de verschillen tussen hoge en lage klassen. Het verdriet dat door die klassenverschillen ontstaat, is een van de thema's in *Fröken Julie* (1888). De aristocratische Julie en de dienstbode Jean proberen zich aan de sociale conventies van hun tijd te onttrekken. Hun frustraties en ambities botsen wel maar liggen tegelijkertijd ook in elkaars verlengde. Strindberg ziet alleen pessimisme voor hen beiden: er is geen hoop op een toekomst want de personages zitten vast in het korset van het verleden.

In 1912 overlijdt Strindberg in Stockholm aan maagkanker. Hij is dan 63 jaar. Als aandenken aan zijn bijdrage aan de literatuur wordt er in Zweden jaarlijks de Augustprijs, de belangrijkste literatuurprijs van het land, uitgereikt.

BIBLIOGRAFIE

- 1909 Svarta Handsken/The Black Glove
Stora Landsvägen/The Great Highway
Riksföreståndaren/The Regents
Bjälbo-Jarlen/Earl Virger of Bjälbo
- 1908 Sista riddaren/The Last of the Knights
Abu Casems tofflor/Abu Casem's Slippers
- 1907 The Chamber Plays
- 1904 Till Damaskus, tredje delen/To Damascus, III
- 1903 The World History Plays
- 1902 Gustav III
- 1901 Carl XII
Kaspers fet-tisdag/Casper's Shrove Tuesday
Ett drömspel/A Dream Play
Svanevit
Kronbruden/The Bridal Crown
Dödsdansen/The Dance of Death
Kristina
Midsommar/Midsummer
Engelbrekt
- 1900 Påsk/Easter
Gustaf Adolf
- 1899 Folkungasaga/The Saga of the Folkungs
Erik XIV
Gustav Vasa
Vid högre rätt/At a Higher Court
- 1898 Advent: Ett mysterium/Advent
Till Damaskus, andra delen/To Damascus, II

- 1893 Till Damaskus, första delen/ To Damascus, I
Första varningen/The First Warning
Leka med elden
Bandet/The Bond and the Link
- 1892 Moderskärlek/Motherly Love
Inför döden
Himmelrikets nycklar; Sankte Per vandrar Pa jorden/The Keys of the Kingdom of Heaven
Debet och kredit
- 1890 Samum
- 1889 Paria/Pariah
Den starkare/The Stronger
Fordringsägare/Creditors
- 1888 Fröken Julie
Kamraterna/Comrades
- 1887 Hemsöborna
The Father
- 1886 Marodörer/Marauders
- 1882 Herr Bengt's hustru/Sir Bengt's Wife
Lycko-Pers resa/Lucky Peter's Travels
- 1881 Anno fyrtioåtta/In the Year 1848
- 1880 Gillets hemlighet/The Secret of the Guild
- 1872 Mäster Olof/Master Olof
- 1871 Den fredlöse/The Outlaw
Hermione
- 1870 I Rom/In Rome
- 1869 Fritänkaren/The Free Thinker
En namnsdagsgåva/A Namesday Gift

DE INTERNATIONALE PERS

'Morton makes a strong imprint, limning without condescension Kathleen's simple, clear-headed faith and morality'

VARIETY

'Gorgeous aesthetics (...) Mikhail Krichman's lighting shining on the actor's faces as if brushstrokes in Victorian paintings'

VARIETY

'Ullmann's uses of Schubert and Bach is one of the most assured and revelatory utilizations of music we've heard in some time'

INDIEWIRE

'Jessica Chastain's towering performance (...) this is Chastain's most frightening, mature, and volcanic performance of an already resplendent career'

INDIEWIRE

'Unforgettable in every sense of the word'

INDIEWIRE

'Chastain and Farrell sustain a wondrous charisma throughout, acting both as sparring and dance partners in one of the most dysfunctional yet enthralling waltzes to ever hit the big screen'

AWARD CIRCUIT

'Miss Julie is a must-see and one of the top highlights from this year's TIFF'

AWARD CIRCUIT